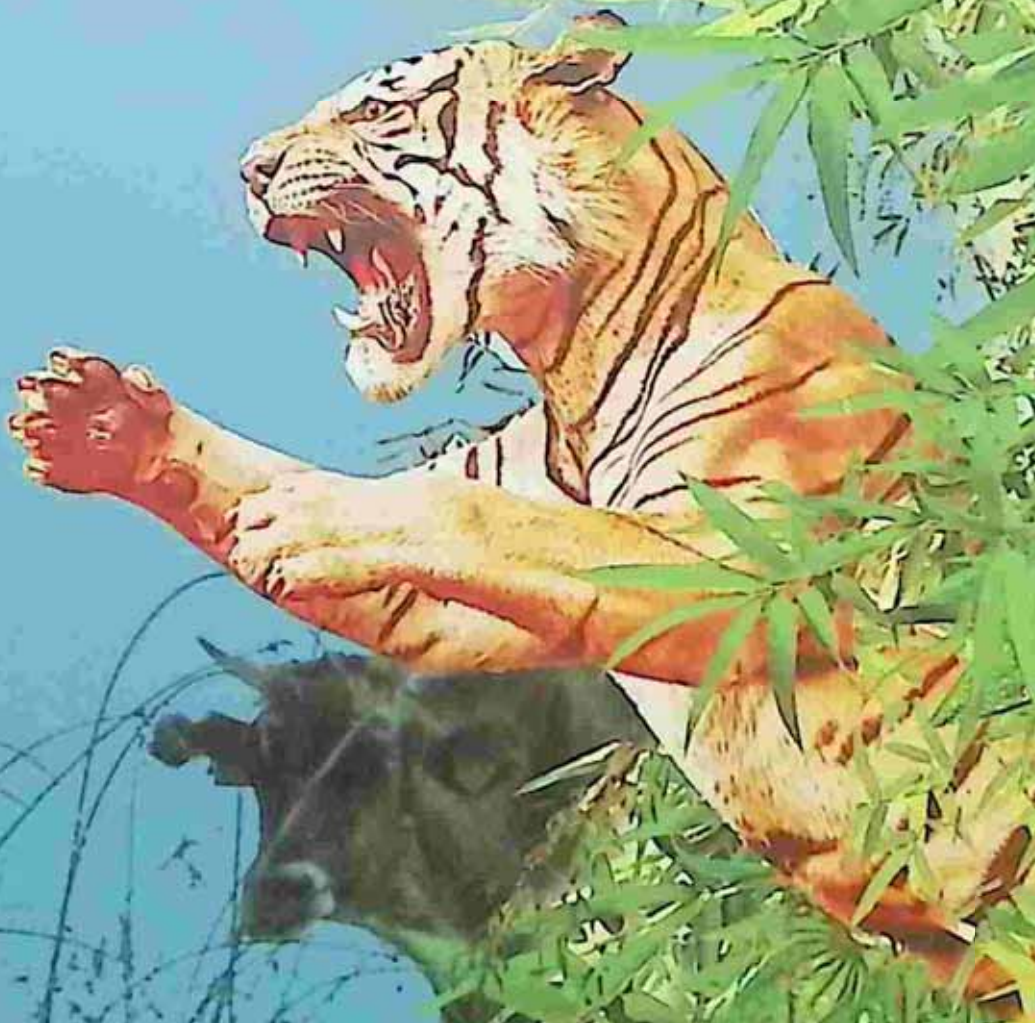

ပိုးကျော

လမိုင်းတိုက်ကျား

(ရှားပါးမုဆိုးဝတ္ထုတိုများ)

www.dhammadownload.com

SAMRLEBOOKS

ပိုးကျော
လမိုင်းတိုက်ကျား
(ရှားပါးမုဆိုးဝတ္ထုတိုများ)

ISBN9789997137487

FIC219

9 789997 137487

MMK 7,000.00

လပိုင်းတိုက်ကျား၊ ပိုးကျော

မျက်နှာဝုံးအပြင်အဆင်- စဒဲလား

စာမျက်နှာ ၁၈၈ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇူလိုင်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၅၊ လေယာဇ်ပြစာပေတိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံ

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

မာတိကာ

၁။ မိုးကျမြိုးထောင် နွေခေါင်ငှက်ခတ်	၂
၂။ ဖွတ်ထွက်မလာသော တောင်ပို့	၁၅
၃။ ပလူတွင်း	၂၄
၄။ သားတို့ကျေးဇူး	၃၃
၅။ ထောင်ချောက်	၄၉
၆။ ဘစ်မွေးတဲ့ သရဲနှစ်ကောင်	၅၄
၇။ အပဟူသည် တောကိုမှီ	၆၄
၈။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် အမှောင်ကျသွားသောတော	၇၂
၉။ ကျားမရှိကျွန်းက ကျားမသိခွေး	၈၇
၁၀။ ငှက်ကျိန်စာ ကြမ္မာသင့်	၁၀၁
၁၁။ လမိုင်းတိုက်ကျား	၁၂၀
၁၂။ ဆင်ဖမ်းသမား၏ အသက်ဘူး	၁၃၅
၁၃။ ဖြူကောင်ကို သွားထောင်ကြစဉ်က	၁၄၇
၁၄။ ဝါးတောထဲက သားစားကောင်	၁၅၉
၁၅။ ကန္တာရမှဆိုးကြီးများ	၁၆၄
၁၆။ ကျားနို့မရလိုက်သော်လည်း	၁၇၁
၁၇။ ဘယ်ရန်ငြိုးပါလိမ့်	၁၈၂

မိုးကျမြို့ထောင် နွေခေါင်ငှက်ခတ်

‘တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ’ ဆိုသကဲ့သို့ပင် တော်သလင်းလ၏ နေသည် ပူပြင်းလှသည်။ ဤအတိုင်းသာ နေက ဆက်ပူနေလျှင် ကောက်ကြီး စပါးခင်းများ၏ အသီးအနှံတွေမှာ အမှော်အဖျင်းတွေ ဖြစ်သွားမှာကို ပင် စိုးရိမ်နေရသည်။

‘ကဆုန်ပူခြင်း တော်သလင်း’ ဟူသော စာဆိုနှင့်အညီ ကဆုန်လ နေကဲ့သို့ ပူပြင်းနေသည်မှာ ၁၀ ရက်ခန့်ပင်ရှိသွားလေပြီ။ တော်သလင်း လဆန်းကတည်းကပင် ပူပြင်းနေသောနေသည် လဆန်း ၁၀ ရက်သာ ကျော်လာသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရွာသေး။ မိုးနှောင်းခေါင်လျှင် ယာတောင်သူများအတွက် ပဲနှမ်းများလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံး မိုးကို မျှော်နေကြလေသည်။

တော်သလင်းလဆုတ် တစ်ရက်နေ့ည။

သည်နေ့ညမှာတော့ မိုးအကြီးအကျယ် ရွာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ‘မိုးစနေ၊ လေရာဟု’ ဟူသော စကားအတိုင်း မိုးသားများ သည် စနေထောင့်ဘက်မှ မည်းတက်လာနေသည်။

လဆန်းပိုင်းကပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရွာသေးသော မိုးသည်

mgyc.com

ဤနေ့ညတော့ မုချရွာတော့မည်ဟု ထင်နေကြသည်။ 'တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ' ဟူသော စာဆိုရှိသလို၊ 'တော်သလင်းမိုး ကန်သင်းကျိုး' ဟူသော စာဆိုလည်းရှိလေရာ ဤနေ့ညမှာတော့ မိုးသည် ကန်သင်း တာရီးများ ကျိုးလောက်အောင် ရွာတော့မည် ထင်သည်။

စနေထောင့်မှ မည်းတက်လာသော မိုးသားမိုးတိမ်များကို မျှော်ငေးကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေမှာ အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ပျော်နေကြခြင်းမှာ လူကြီးလယ်သမား ယာသမားများလို ကောက်ကြီးစပါးများအတွက်၊ ပဲနှမ်းအတွက် မဟုတ်ပေ။ ည အကြီးအကျယ် မိုးရွာလာလျှင် ရွာအောက်လယ်ရိုးချောင်းတွင် မြူးထောင်ပြီး ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ရတော့မည်ဟူသော ပျော်ခြင်းမျိုးသာ။

ကျွန်တော်တို့ရွာအောက် လယ်ကွင်းများမှာ လယ်ရိုးချောင်း၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ရှိသည်။ ချောင်းဟုဆိုသော်လည်း လူကြီးရင်စို့လောက်သာ နက်၏။ သို့သော် အရှည်က တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ရှိသည်။ ချောင်းလက်တက်တွေကလည်း အများကြီး။ ဟိုလူ့လယ်၊ သည်လူ့လယ် အနံ့ပြန့်၍ ခက်မ ခက်ငယ် ဖြာထွက်နေသည်။

ထိုချောင်း လယ်ရိုးချောင်းကို ပိတ်ပြီး ငါးပက်မည်ဆိုလျှင် လယ်ရှင်တွေက စပါးပျက်မှာစိုး၍ လက်မခံကြ။ ကွန်ပစ်များတန်းလုပ်သည်ကို ပင် စပါးဖုတ် စပါးပင်များကို နင်းသွားကြသည်ဟု လက်မခံကြ။ အရှည်ကလည်း တစ်မိုင်နှစ်မိုင်၊ ခက်မ ခက်ဖြာတွေကလည်း များလေရာ လယ်ရိုးချောင်းတွင် ငါးတွေကတော့ အတော်အသင့်ကျန်နေသေးသည်။

မိုးနှောင်းမိုးကိုစောင့်ရင်း လယ်ရိုးချောင်းတွင် တင်ကျန်နေခဲ့ကြသော ငါးပုစွန်တွေမှာ ချောင်းဝကလည်း လယ်ကန်သင်း တာရီးကြီးက

ဆီးနေလေရာ ယခုအခါ လယ်ရိုးချောင်းထဲ ပိတ်မိနေကြ၏။

ထို့ကြောင့် လူသားတွေက မိုးနှောင်းမိုး၊ တော်သလင်းမိုးကို မျှော်နေကြသလို လယ်ရိုးချောင်းရှိ ငါး၊ ပုစွန်၊ ကဏန်းများမှာလည်း လယ်ရိုးချောင်းငယ်ထဲမှ ချောင်းကြီးမြစ်ငယ်များအထိ နောက်ဆုံးမိုးနှင့် ဆင်းပြေးရန် မိုးကို မျှော်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမိုးနှင့်သာ ချောင်းကြီးမြစ်ငယ်ထဲ မဆင်းမိလျှင်တော့ လယ်ရိုးချောင်းက ငါးများမှာ လူတွေ ပက်စားခံရပြီး သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် ရေခန်းပြီး သေမည်မှာ မုချပင်။

“ဟေ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီည ကျိန်းသေ မိုးရွာမှာပဲကွ၊ တို့တာရိုးလယ်ချောင်းဝ မြူးသွားထောင်ကြရရင်တော့ ငါးတွေ ပုစွန်တွေ သိပ်ရမှာပဲ”

အရှေ့တောင်ထောင့်မှ မည်းတက်လာသော မိုးသားများဆီ မျှော်ကြည့်ကာ အစ်ကိုကြီးက ပြော၏။ မုဆိုးတံငါအလုပ်ဆိုလျှင် ပုစွန်တစ်ကောင်၊ ကဏန်းတစ်လုံးကအစ သွားထောင် သွားဖမ်းချင်သော ကျွန်တော်ကလည်း “အဲဒါဆို စောစောစီးစီး မြူးသွားထောင်ရအောင်လေ အစ်ကိုကြီး” ဟု ပြောလိုက်၏။

“မြူးသွားထောင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ မြူး”

ကျွန်တော်တို့မှာ မုဆိုးတံငါအလုပ်ကို မည်မျှပင် ဝါသနာပါကြသော်လည်း လူပြန်တော် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖြစ်သော အဖေက မကြိုက်သဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မြူး မရှိပါ။ မြူးသာမဟုတ်၊ သားငါးရှာသော ပစ္စည်းကိရိယာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ သားငါးရှာသောအလုပ်ကို အဖေ အမေတို့ကလည်း အားမပေးသဖြင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းလည်း သွားမရှာရဲကြပေ။

ဘယ်ချောင်း ဘယ်အိုင်တွင် သားငါးရှာနေတုန်း တွေ့ခဲ့သည်ဟု

တစ်ယောက်ယောက်က အဖေ့ကိုပြောလျှင် ချက်ချင်းလိုက်ခေါ် ဆုံးမ တတ်သည်။

“သားတို့ ပုစွန်တွေ ငါးတွေ စားချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ရှာစားစရာ မလိုပါဘူး။ ရောင်းတဲ့လူ လာပါလိမ့်မယ်၊ မင်းအမေကို ဝယ်ချက်ခိုင်း” ဟု အဖေက အမြဲဆုံးမတတ်သည်။

ကိုယ်တိုင်ရည်စူးပြီး ရှာဖွေဖမ်းဆီးစားလျှင် ငရဲကြီးသည်။ အသည်တွေဆီက ဝယ်စားလျှင် ပုံသကူဖြစ်သည်။ ကြိုမှ၊ တွေ့မှ စားခြင်းသည် ငရဲလွတ်သည်ဟုလည်း ဆုံးမတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေမှာ မုဆိုးနား နီးသော် လည်း မုဆိုး မလုပ်ကြရပေ။ တံငါနား နီးသော်လည်း တံငါဖြစ်ခွင့်မပေး ပေ။ ရွယ်တူသက်တူ ရပ်ရွာရှိကလေးများနည်းတူ သားငါးသွားရှာခွင့် မရကြပေ။

သို့သော် အဖေပညတ်ထားသော၊ မလုပ်ရသောအလုပ်မျိုးကိုမှ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေကလည်း ပို၍လုပ်ချင်ကြရာ အမေအဖေတို့ မသိအောင် ခိုးဝှက်လုပ်ကြရသည်။

ခိုးဝှက်လုပ်၍ရလာသော ငါးပုစွန်သားငှက်များကို “ဦးလေးအိမ် က ပေးလိုက်တာ၊ အဘိုးလေးတို့ တောတက်လို့ ကိုင်းမိလို့ လာပေးတာ” ဟု လိမ်ညာပြောပြီး ချက်စားကြရ၏။ မုဆိုးတံငါဆို၍ အမောက်က ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့် အဘိုးလေးတစ်ယောက် အထင်အရှားရှိရာ ဤသို့လိမ်ညာပြောပြီး ချက်ပြုတ်ထားလျှင်တော့ အဖေလည်း မငြင်း မပယ် စားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အကင်းပါးသော ကျွန်တော်တို့ ညီ အစ်ကိုမှာ နောက်တော့ မိမိတို့ရသမျှသော သားငါးပုစွန် အားလုံးမှာ ဦးလေးနှင့် အဘိုးလေးတို့ဆီမှ ပေးစာကမ်းစာချည်း လုပ်လိုက်ကြရလေ သည်။

ဤနေ့လည်း အစ်ကိုကြီးက “မြူးသွားထောင်တာတော့ ဟုတ်ပါ ပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ မြူး” ဟု ပြောသောအခါ ဦးလေးဆီ ကျွန်တော် သွားငှား မည်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

အမှန်လည်း ဦးလေးဆီ၌ ကျွန်တော် မြူးတစ်လုံးသွားငှား၏။

မြူးအသေးတွေမှာ ဦးလေးထောင်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် မတန်မရာ မြူးကြီးတစ်လုံးကိုသာ ရလာသည်။

ဦးလေးမှာ မိုးလေဝသကို ကျွန်တော်တို့ထက် ဂရုပြုမိသူဖြစ်ရာ စောစီးစွာကပင် မြူးတွေ သွားထောင်ထားလေပြီ။

ကျွန်တော့်အား မြူးကြီးတစ်လုံး ပေးလိုက်ခြင်းမှာလည်း “ဒီ ကလေးတွေ ငါးထောင်ရင်လည်း ရမှာမဟုတ်မယ့်အတူတူ စိတ်ပြေလက် ပျောက် အပျော်သဘောမျိုး သွားလုပ်ကြပါစေ” ဟူသော သဘောနှင့် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက်မူ ဤမြူးကြီးတစ်လုံး ငှား၍ရလာခြင်းမှာ အင်မတန်ကြီးမားသော ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုပင်။

မြူးကြီးမှာ အလျားတစ်လံကျော်ရှည်ပြီး လုံးပတ်က ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ဖက်ခန့်ရှိသည်။

ဦးလေးပြောစကားအရမူ ဤမြူးကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ လယ်ရိုး ချောင်းမျိုးတွင် ထောင်ရသော မြူးမျိုးမဟုတ်၊ ချောင်းပေါက်မြစ်ကျဉ်း များထဲတွင် အထဲထဲ အစာသွင်းပြီး ထောင်ရသော မြူးကြီးမျိုးပင်။

မည်သို့ဆိုစေ ဦးလေးဆီက မြူးကြီးတစ်လုံး ငှား၍ရလာသော ကျွန်တော်ကား အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်လာလေသည်။

မြူးကြီးကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်နည်းတူ အစ်ကိုကြီးလည်း ပျော်သွားလေ၏။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အမေ

အဖေတို့ ယာခင်းက မပြန်ခင် လယ်ရိုးချောင်းထဲ မြူးထောင်ရန် ထွက်လာကြလေ၏။

တော်သလင်းလ၏နေက ၁၀ ရက်ကျော်ကျော် ပူပြင်းထားသဖြင့် လယ်ကန်သင်း တာရိုးပေါ် ဖြတ်သွားသော လူသွားလမ်းကလေးမှာ ဖုန်ထနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လယ်ခရီးချောင်း ဆားနှစ်ဖက်ရှိ လယ်ကွင်းများ အဆုံးတွင် တောများလည်း ရှိလေရာ တောကြောင်များသည် လယ်ကွင်းထဲရှိ ရေခန်းသွားသော ရေအိုင်၊ ရေခွက်များမှ ငါးများကို ဖမ်းစားတတ်ကြသဖြင့် လူသွားလမ်းကလေး ဖုန်ဖုန်ထဲတွင် ကြောင်ခြေရာများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

“ဟာ... ဒီမှာ ကြောင်ခြေရာတွေ တွေ့တယ်ကွ၊ ဦးလေးကို ပြောပြီး သုတ်ကိုင်ထောင်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်၊ တို့လည်း တောကြောင်သား စားရတာပေါ့”

မြူးကိုထမ်းပြီး ရှေ့က သွားနေသော အစ်ကိုကြီးက ကြောင်ခြေရာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ကြောင်ကိုင်ထောင်မယ်ဆိုရင် ဦးလေးထက် အဘိုးလေးက ပိုသေချာတာပေါ့၊ ဦးလေးက မုဆိုးမှ မလုပ်တာ တံငါပဲ။ တံငါက ကွန်ပစ်တတ်မယ်၊ ငါးမျှားတတ်မယ်၊ မြူးထောင်တတ်မယ်၊ ငါး ပုစွန်ပဲ ရှာတတ်မှာပေါ့၊ အဘိုးလေးကတော့ တောကြောင်လောက်မပြောနဲ့ ချေ(ဂျီ)တို့၊ တောဝက်တို့၊ ကျားတို့တောင် သုတ်ကိုင်ထောင်ပြီး ဖမ်းတတ်တာ”

ကျွန်တော်ပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်နေသဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ဘာမျှ

မိုးကျမြူးထောင် နွေခေါင်ငှက်ခတ်

ပြန်မပြောတော့၊ မြူးကြီးဧရာမကိုသာ ထမ်းပြီး လယ်ရိုးချောင်းနား ဆင်းသွား၏။ အစ်ကိုကြီး၏ နောက်တွင် ကျွန်တော်က မြူးကြီး၊ မြူးတိုင်တွေ ထမ်းပြီး လိုက်ရသည်။

လယ်ရိုးချောင်းနားရောက်သောအခါ အစ်ကိုကြီးက ထမ်းလာသော မြူးကို ပခုံးပေါ်ကချ၏။ ပြီး ကန်သင်းကို ဖောက်ထားသော တုတ်ပေါက်တွင် မြူးကို တပ်သည်။ ရေခန်းနေသဖြင့် ဖောက်ထားသော လယ်ကန်သင်းအပေါက်တွင် ရေမရှိပေ။ အပေါက်ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ရေတိုက်စားလျှင် ကန်သင်းဘေးတွေ မပြိုရန် ငုတ်တွေ စိုက်ထားသည်။ ငုတ်အပေါ်တွင် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိသော ဝါးသုံးလုံးကို ကြိမ်နှင့် ပူးတွယ်ကာ လူသွားရန် တံတားသဖွယ်ခင်းထားသည်။ တံတားဝါးလုံး၏ အရှည်မှာ လူကြီးလက်မောင်းတစ်ဆုံးခန့်သာ ရှိလေသည်။

ထိုကန်သင်းပေါက်ထဲ၌ပင် ကျွန်တော်တို့ မြူးကြီးကို ထောင်ကြသည်။ တံတားခင်းထားသော ဝါးလုံးနှင့်မလွတ်သဖြင့် အောက်ကမြေကို ပေါက်တူးနှင့် အနည်းငယ်ယက်ထုတ်ပစ်ရသည်။

ကန်သင်းပေါက် မြူးကြီး၏အတွင်းဘက် သုံးပေလေးပေလောက် အကွာတွင် လယ်ရိုးချောင်းရေရှိသော်လည်း ရေနည်းနေသဖြင့် မြူးရှိရာသို့ ရေစီးမလာသေး။ ညမိုးရွာမှ လယ်ရိုးချောင်းက ရေများသည် ကန်သင်းပေါက်ထဲ စီးလာကြသည်။

ထိုရေစီးနှင့်အတူ လယ်ရိုးချောင်းဖျားမှ ငါးများ၊ ပုစွန်များ ဆင်းလာကြမည် ဖြစ်သည်။

မြူးကြီးကို ရေစီးကြမ်းလာလျှင် မျောပါမသွားအောင်၊ ရွှေ့လည်မသွားအောင် ကြိုးချည်ငုတ်စိုက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို လယ်ရိုးချောင်းမှ ပြန်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တရိပ်ရိပ်

တက်လာနေသော မိုးသားမိုးတိမ်များနှင့် လျှပ်စီးများ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

“ညကျရင် မိုးတော့ ကျိန်းသေရွာမှာပဲကွ”

အစ်ကိုကြီးက လမ်းတွင် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကာ ပြောလာ၏။ မိုးရွာလျှင် မြူးထဲ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ဝင်တိုးကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပျော်လာသည်။

ညရောက်လျှင် လင်းဝက်(ငါးဆော်ငှက်)များ အော်သံကို ကြားရသည်။ လင်းဝက်ငှက်များသည် လယ်ရိုးချောင်းတစ်လျှောက်ကို အထက်အောက်စုန်ပြီး အော်မြည်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ လင်းဝက်ငှက်များ အော်မြည်သံကို နားစွင့်ကာ ပျော်နေကြသည်။ လင်းဝက်ငှက်များ အော်မြည်လျှင် ညကျ မုချမိုးရွာတော့မည်။

ယခု လင်းဝက်ငှက်များ လယ်ရိုးချောင်းကို စုန်ဆန်၍ အော်မြည်နေကြခြင်းမှာ “ညကျလျှင် မိုးရွာတော့မည်၊ ဤနှစ်တွင် ရွာမည့် ဤမိုးသည် နောက်ဆုံးရွာသောမိုး ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် လယ်ရိုးချောင်းနှင့် လယ်ကွင်းထဲရှိ အင်းအိုင်ရေခွက်များတွင် တင်ကျန်နေခဲ့ကြသော သင်တို့ ငါးပုစွန်များသည် ဤမိုး ဤရေနှင့်အတူ ချောင်းကြီး မြစ်ငယ်များထဲ အမြန်ဆုံး ဆင်းသက်ကုန်ကြလော့” ဟု လင်းဝက်တွေက ငါးပုစွန်များကို ကြိုတင်သတိပေးနှိုးဆော်သံဟု လူကြီးတွေက ပြောကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဤလင်းဝက်ငှက်များကို ကျွန်တော်တို့ဆီက ‘ငါးဆော်ငှက်’ ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤငှက်များအော်မြည်လျှင် တော်သလင်းမိုးသည် ကန်သင်းကျိုးလောက်အောင် မရွာတတ် ဆိုသည်။

ကိုတော့ တံငါသည်လူကြီးများသာ သိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးများက မသိကြ။

ဤငါးဆော်ငှက် လင်းဝက်တွေမှာ အမှန်က ငါးပုစွန်များကို ကလိမ်ဉာဏ်ဆင်၍ အော်မြည်နှိုးဆော်ကြခြင်းသာ။

လင်းဝက်၏ အော်မြည်သတိပေးနှိုးဆော်သံကို တကယ်ထင်မှတ်ပြီး မိုးစရွာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ရှိနေထိုင်ကြသော အင်း၊ အိုင် ချောင်းငယ်များကို စွန့်ခွာပြီး ရေစီးအတိုင်း ဆင်းလာကြသော ငါးများမှာ မိုးမသည်းသဖြင့် ချောင်းကြီးမြစ်ငယ်များကို မရောက်ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် တင်နေကြရာ ငါးပုစွန်များ ဆင်းလာလျှင် ဖမ်းစားရန် အသင့်စောင့်နေကြသော လင်းဝက် ငါးဆော်ငှက်တွေပါးစပ်ထံ ရောက်ကုန်ကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဤသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ညက မိုးသည် ထင်သလောက် မရွာပေ။ ကန်သင်းကျိုးလောက်အောင် ရွာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့ကြသော တော်သလင်းမိုးမှာ မိုးလင်းပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ရွာပြီး စဲသွား၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထားခဲ့ကြသော မြူးကြီးထဲတွင် ငါးပုစွန်တွေမှာ ထင်သလောက် မိမည်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မိုးလင်းအောင် အိပ်နေကြလေသည်။

ညက မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ရွာသွန်းသွားသဖြင့် ဤနံနက်ထမိုးကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေလေသည်။ မနေ့ညနေက ကောင်ကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးတွင် ပြည့်သိပ်မည်းမှောင်နေခဲ့သော

မိုးသားမိုးရိပ်များကို ဤယနေ့၌ တစ်ဖဲ့တစ်စပင် မမြင်ရတော့။

နေရောင်ခြည်များသည် တစ်လောကလုံး လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေ၏။ နံနက်ထ၏ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများ တေးဖွဲ့သီဆိုသံမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညံ့စိနေလေသည်။

ညက ထင်သလောက် မိုးမရွာသော်လည်း တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ရွာသွားသဖြင့် ဟင်းစား တစ်နပ် နှစ်နပ်စာ ငါးပုစွန်များမှာ မုချရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုကြီးတို့သည် မြူးဖော်ရန် လယ်ရိုးချောင်းဘက် ဆင်းလာကြသည်။

မိုးတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ရွာသွားသဖြင့် ဖုန်တွေသိပ်ကာ ကန်သင်းရိုးရှိ လူသွားလမ်းကလေးမှာ သွားလာ၍ ကောင်းနေသည်။ ဗွက်လည်း မပေါက်၊ ဖုန်လည်း မထူသဖြင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကာ လယ်ရိုးချောင်းပေါက်ဝရှိ မြူးရှိရာသို့ ဆင်းလာကြသည်။

“ဖရူး... ရူး” “ဖရူး... ဖရူး”

မြူးကြီးနားအနောက်တွင် မြူးထဲမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏ ရန်ရှာသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းတွေမှာ ရုတ်ခနဲ လန့်ပြီး တန့်သွားကြသည်။

“ဟင်... ဘာကောင်လဲ အစ်ကိုကြီး၊ မြူးထဲမှာ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ဗျ” မြူးနားကို မဝံ့မရဲနှင့် နှစ်ယောက်သား ကပ်ကြည့်ကြ၏။

“ဟာ... တောကြောင်ကြီးကွ” ဟု အစ်ကိုကြီးက ပြောသည်။ မှန်၏။ မြူးထဲတွင် တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင် မိနေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော အဖြစ်အပျက်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“အစ်ကိုကြီး မြူးထဲမှာတော့ တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင် မိနေပြီဗျ၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမတုံး”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ ဒီလောက် သေချင်တဲ့ကြောင်ကို ဦးလေးအိမ် သယ်သွားပြီး ဦးလေးကို သတ်ခိုင်းရမယ်၊ ပြီးမှ အိမ်ပြန် ကြောင်သားယူ သွားပြီး အဖေ့ကို ဦးလေးက ကြောင်းသားပေးလိုက်တယ် ပြောရမှာပေါ့”

ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ ငါးပုစွန်ထောင်ထားသော မြူးထဲတွင် တောကြောင်ကြီးကို ဦးလေးလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရဖူး မိဖူး မည် မဟုတ်ပေ။ ယခု ဦးလေး မြူးထဲက တောကြောင်ကြီးကို မြင်ရလျှင် ဦးလေးလည်း အံ့သြမည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း ချီးကျူးစကား ဆိုပေလိမ့်မည်။ ငါးပုစွန်သားတွေထက် အများကြီးကောင်းသော တောကြောင်သား စားကြရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးလေး၏ သားသမီး၊ ကျွန်တော်တို့၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများလည်း ပျော်ကြပေမည်။

ဤလို မိုးနှောင်းကာလတွင် တောကြောင်သား စားရသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မြူးထဲက ငါးပုစွန်များကို တိုးဝင်စားမိသော တောကြောင်ကြီးမှာ ပြန်ထွက်သောအခါ မြူးသွားဆူးများကို တိုးပေါက်ထွက်မရသဖြင့် မြူးထဲ၌ အမိခံနေရရှာသည်။

အစ်ကိုကြီးပြောသလို သေချင်၍ တမင်ကြမ္မာငင်သည်ဟုသာ ပြောရပေတော့မည်။

အမှန်မှာ ဤတောကြောင်ကြီးသည် ယခင်ညတွေက လယ်ကွင်းထဲရှိ ရေအိုင်ရေခွက်ထဲ တင်နေသော ငါးပုစွန်များကို စားနေကျဖြစ်ရာ ဤနေ့လည်း မိုးအစဲမှာ ငါးပုစွန်ရှာစားရန်လာရင်း မြူးထဲက ငါးပုစွန်များကို ဝင်စားမိရာမှ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မိနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တောကြောင်ကြီး မိနေ
 သော မြူးကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဝါးလုံး လျှိုထမ်းကာ ဂုဏ်ယူ
 မြူးကြွသော ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ ဦးလေးအိမ်ဘက် ထွက်ခွာလာကြ
 လေသည်။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ စွန်၊ ၁၉၀၉။

ဖွတ်ထွက်မလာသော တောင်ပို့

“တို့ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် တွေ့လာခဲ့တယ်ဗျို့။”

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဒိုးပစ်နေရာသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်
လာကြသော လှမြင့်နှင့် ငပိန်တို့က ပြောသည်။

“ဟေ့... ဘယ်မှာလဲကွ”

ကျောက်ဒိုးပစ်နေကြသူ ကျောင်းသားအားလုံးက စိတ်ဝင်တစား
ဖြစ်သွားကြသည်။

“သရက်ကုန်းမှာဗျ၊ နည်းတဲ့ဖွတ်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုမြင်
တော့ ဖွတ်ကြီးက ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေတာဗျ”

အမှန်မှာ ဖွတ်သည် လူကိုတွေ့လျှင် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိ၊
ကြောင်နေတတ်သည်။ ဖွတ်မေ့ ပုတတ်မေ့ဖြစ်နေသည်ကို မပြောတတ်
သော ငပိန်က ပြူးပြူးကြီးဟု ဆို၏။

“ဖွတ်က တော်တော်ကြီးလားကွ”

“တစ်လံလောက် ရှည်တယ်ဗျ၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊
သုံးပိဿာလောက်ရှိမယ်”

ကျောင်းသားကြီးကောင်းကျော် မေးသည်ကို လှမြင့်က စကား

ကြီးတတ်သူပီပီ ပို၍ပြောလိုက်၏။

“တို့ သွားလိုက်ရအောင်ကွာ ဘုန်းကြီးလည်းမရှိဘူး၊ ညနေ ချက်စားရ အဝပဲ”

ဘုန်းကြီးမှာ ရှင်ပြုပွဲတစ်ခုသွားနေသဖြင့် တစ်ည၊ နှစ်ညအိပ် ကြာမည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကျော်၏စကားကို အားလုံး သဘောတူ လိုက်ကြပြီး လှမြင့်နှင့် ငပိန်တို့ တွေ့လာခဲ့ကြသော သရက်ကုန်းက ဖွတ်ကြီးကိုလိုက်ရန် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား လေးငါးယောက် သရက်ကုန်းသို့ ထွက်လာကြလေသည်။

သရက်ကုန်းမှာ ရွာနှင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းကြားတွင် ရှိသဖြင့် ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာပင် သရက်ကုန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

သရက်တောထဲတွင် ငပိန်နှင့် လှမြင့်တို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်ဆိုသော ဖွတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ လေးငါးဦးက ဖြောက်ယောက် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေ ကြသည်။ ပထမ ငပိန်နှင့် လှမြင့်တို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်ဆိုသော သရက် ပင်တွင်လည်း ဖွတ်ကြီးကို မတွေ့။ သရက်ပင်ပေါ်တွင် ပုတ်သင်တွေကို သာတွေ့သဖြင့် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောတတ်သော မြဒင်က.....

“ဟေ့ကောင်ငပိန် မင်းတို့မြင်ခဲ့တာ ဖွတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ပုတ်သင်ညိုကြီးတွေကိုမြင်လို့ လန့်ပြီး ပြောတာလား”

“ရှိတဲ့မှ ဟုတ်မလားကွ၊ ငါတို့ သေသေချာချာတွေ့ခဲ့ပါတယ် ဆို”

ငပိန်နှင့်အတူ လာပြောသူ လှမြင့်က မခံနိုင်၍ ပြန်အော်၏။

“မင်းတို့ ဘယ်မှာမြင်ခဲ့လဲ”

“ဒီသရက်ပင်ကြီး ဟိုဘက်က ကိုင်းမှာ လေခံနေတာ”

လမ်းပေါ်မိုးနေသော သရက်ကိုင်းကို လှမြင့်က လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြော၏။ အားလုံး၏ မျက်လုံးများက သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး၏ ကိုင်းခက် အရွက်မကျန် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ခဲတွေ တုတ်တွေနှင့် ခြောက်လှန့်၍လည်း ဟိုပစ်သည်ပစ် ပစ်ခတ်ကြသည်။ သို့သော် ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ကျီးကန်းတွေသာ လန့်ပြေးကြသည်။ ဖွတ်ကြီးကိုကား လုံးဝ မတွေ့ရပေ။

“တကယ်လို့ မင်းတို့ အမှန်တကယ်တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီသရက်အုပ်ထဲက တစ်ပင်ပင်မှာတော့ မုချရှိမှာပဲကွ၊ ငနီ မင်းတို့အိမ်ကခွေးဘိုကျား သွားခေါ်ကွာ၊ ဒီခွေးနဲ့ရှာရင် ဘယ်မှပြေးမလွတ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငနီတို့အိမ်က ဘိုကျားက သိပ်တောကောင်းတာ၊ ဂျီ(ချေ)တွေ ဝက်တွေတောင် သူ့လက်က ပြေးမလွတ်ဘူး၊ သွားခေါ် သွားခေါ် မြန်မြန်လုပ်ကွ”

ကျောင်းသားကြီးလည်းဖြစ်၊ ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်သော ကောင်းကျော်၏ စကားကို မြဒင်ကလည်း ထောက်ခံသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ မနေသာတော့၊ အိမ်ကခွေး ဘိုကျားကိုခေါ်ရန် အိမ်သို့ အမြန်ပြေးရသည်။

ခွေးဘိုကျားမှာ တောကောင်းသည်ဟု ရွာ၌ နာမည်ကြီး၏။ တောကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ အမဲလိုက်ကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အမြဲတမ်းကား အမဲမလိုက်ရ။ တောကောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း အဖေ မကြိုက်၍ ဖြစ်သည်။ မုဆိုးတွေက ခွေးဘိုကျားကို စပါး ၁၅၀ တင်းပေး၍ပင် ဝယ်ကြ၏။ သို့သော် အဖေကမရောင်း။ အဖေမှာ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပီပီ မုဆိုးတံငါအလုပ်ဟု တောလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို အားမပေး၊ အကုသိုလ်အလုပ်ဟု ဆိုသည်။ ဘိုကျားပါ ငရဲကြီးမည်ဟု ပြောသည်။

“ခွေးကောင်းတစ်ကောင်တော့ ငနီအဖေဆီရောက်တာ ဆုံးတာပဲ” ဟု ရွာမုဆိုးတွေက တက်တခေါက်ခေါက် အားကျကြသည်။ အဖေမရှိချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေနှင့်ပေါင်း၍ ဘိုကျားကို တိတ်တိတ်ပုန်း တောလိုက်ခေါ်ကြလေသည်။ ဘိုကျားပါတိုင်း အမဲကောင် ရသဖြင့် ရွာမုဆိုးတွေက ဘိုကျားကို အလွန်မျက်စိကျနေကြသည်။ ဤသည်ကိုသိသော အဖေသည် နောက်တော့ ဘိုကျားကို သူသွားလေရာ ခေါ်သွားလေ့ရှိလေသည်။

ဤနေ့တော့ သားကြီးငါးကြီးလိုက်ရန်မဟုတ်ဘဲ ဖွတ်ပုတတ်လိုက်ရန် ခဏတစ်ဖြုတ်သာဖြစ်သဖြင့် ခွေးဘိုကျားကို ကျွန်တော်က အဖေ မရိပ်မိလေအောင် မသိမသာ လှည့်ထုတ်လာခဲ့လေသည်။

ခွေးဘိုကျားကို သရက်ပင်အုပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခွေးဘိုကျား၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး ဟိုအပင်သည်အပင်၊ ဟိုချုံသည်ချုံ ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ခွေးရှင်ဖြစ်သဖြင့် ဘိုကျား၏အခြေအနေကို ပို၍ အကဲခတ်လေ့လာရသည်။

“ဝုတ်”

“ဝုတ်”

မိနစ်ပိုင်း၌ပင် ခွေးဘိုကျားက အသံပေးတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ခွေးဘိုကျားဟောင်နေရာသို့ ချက်ချင်း ပြေးရောက်သွားကြလေသည်။

ခွေးဘိုကျား ဟောင်သံပေးနေသောနေရာမှာ တောင်ပို့တစ်ခုအောက်ရှိ ကျင်းခေါင်းတစ်ခေါင်းကို ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပို့မှာ လူတစ်ရပ်ခန့်သာရှိပြီး တောင်ပို့ပေါ်တွင် သရက်ပင်ပျိုတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုတောင်ပို့အောက်ရှိ ကျင်းလေခင်းဝကို ခွေးဘိုကျားက နှုတ်သီးနှင့်တော့၍ အနံ့ခံကာ ဟောင်နေလေပြီ။

“အေး... ဟုတ်ပြီဟ၊ ဖွတ်က လူသံကြားလို့ ဒီအခေါင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတာဖြစ်ရမယ်၊ မင်းတို့ကို ငါမပြောဘူးလား ဖွတ်မှ ဖွတ်ပါဆို၊ ကဲ အခုတော့တွေ့ပြီ”

“အေးကွ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဖွတ်က ဒီကျင်းခေါင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတာ အမှန်ပဲ”

ငပိန်၏စကားကို ကောင်းကျော်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

သူတို့ပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် အားလုံးယုံကြည်ကြသည်။

“ဒီအခေါင်းထဲ ဖွတ်ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြ ကောင်းမလဲ”

မြဒင်က အကြံဉာဏ်တောင်းသလို ပြောသည်။

“အခေါင်းထဲ မီးခိုးတွေဝင်ရင် ဖွတ်တော့ ထွက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ အခေါင်းကျင်းဝကို မီးရှို့ကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ ကောက်ရိုးတွေ ရှာကြကွ”

ခွေးဘိုကျားကလည်း တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်နေတုန်းပင်ရှိသေးရာ ကျွန်တော်တို့ မီးရှို့၍ ဖွတ်ထွက်လာလျှင် ခွေးဘိုကျားကလည်း ပြေးကိုက်မည်ဖြစ်ရာ အခေါင်းထဲကို မီးရှို့ကြသည်။

မီးရှို့ကြသည်မှာ နာရီဝက်သာသာ ကြာသွားသည်။

ဖွတ်ကား ဘယ်လိုမှ ထွက်မလာသေး။ ကောက်ရိုးတွေလည်း ကုန်လှပြီ။ အနီးအနားတွင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေလည်း ရှင်းသွားပြီ။

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဖွတ်တော့ ထွက်မလာသေးဘူး၊ ဒီအခေါင်းထဲ ဖွတ်ရှိတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ ခွေးဘိုကျားက ဖွတ်ရှိလို့ ဟောင်တာပေါ့”

“ကဲ... ဒီတော့ ဒီအခေါင်းထဲ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်ကွာ”

“မီးခိုးတွေနဲ့ဆိုတော့ ဝင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ မီးခိုးတွေကို အရင်ယက် ထုတ်ရမယ်ကွာ”

ပုဆိုးတွေကို ချွတ်၍ မီးခိုးတွေကို ယက်ထုတ်ကြသည်။

“ကဲ... မြဒင် မင်းဝင်ကွာ”

မြဒင်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် တောင်ပို့ခေါင်းထဲ လေးဖက်ကုန်း ဝင်သွား၏။ အားလုံးက မြဒင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ငါကိုယ်မဆံ့ဘူးကွာ၊ အခေါင်းကအထဲမှာ ကျဉ်း ကျဉ်းလေးရယ်”

မြဒင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ကဲ... ငပိန် ဒီအထဲမှာ မင်းကိုယ်အသေးဆုံး မင်းဝင်ကွာ”

အမှန်လည်းဟုတ်သည်။ ငပိန်မှာ နံရိုးအပြိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော် တို့ထဲတွင် ကိုယ်လုံးအသေးဆုံးဖြစ်သည်။ ငပိန် ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် တွေ့လား”

ကောင်းကျော်က အပြင်က လှမ်းမေး၏။

“တွေ့တယ်ဗျ၊ တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ”

ငပိန်သည် ဝမ်းလျားထိုးဝင်သွားရာမှ ဒူးခေါင်းလောက်သာ အပြင်မှာ ကျန်သောအခါ အတွင်းက တွေ့ပြီဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ပြော၏။

“ဘာတွေ့တာလဲကွာ”

“ဖွတ်မြီးကွ... ဖွတ်မြီး”

ဖွတ်မြီးတွေ့ပြီဆိုပြီး အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အမြီးဆွဲထုတ်ကွာ”

“အေး... အေး”

“ချောတယ်ကွ၊ တော်တော်နဲ့ ဆွဲမရဘူး”

“ခေါက်ချိုးပြီးဆွဲကွာ၊ သင်း ခံနိုင်ရိုးလား”

မြဒင်စကားမဆုံးခင်ပင် ငပိန်ကျင်းခေါင်းထဲက ထွက်လာသည်။

“ဘာလဲကွ”

အားလုံးက အံ့သြသွားကြသည်။

“ဖွတ်က အခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခုကို ခြေလက် ကုပ်ထားတာနဲ့ တူတယ်ကွ ဘယ်လိုမှ ဆွဲမရဘူး၊ အမြီးကလည်း ချောတယ်”

“မင်း အမြီးကိုချိုးပြီး ခေါက်ဆွဲပါဆို”

“ရိုး၊ ချိုးဆွဲပြီလား မရပါဘူးဆို၊ ဖွတ်က နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်တော့ အားသန်တယ်ကွ၊ ဒီလိုလုပ်ရမယ်”

ငပိန်က သူ့ပုဆိုးအထက်ပိုင်းကို ဖြေ၍ ချွေးသုတ်ရင်း ပြော၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ငါဝင်ဦးမယ်၊ ဖွတ်အမြီးကို သေသေချာချာ ချိုးလိမ် ပြီး မိမိရရဆွဲရမယ်၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ မရဘူး၊ ငါက ဆွဲကြဆို

ရင် မင်းတို့ အပြင်က ငါ့ခြေထောက်ကို မိမိရရဆွဲကြ၊ ငါဝင်မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် မိမိရရကိုင်ကွာ၊ ငြော်...

တို့အပြင်က ဝိုင်းဆွဲပေးမယ်၊ သင်း ခံနိုင်ရိုးလား”

ငပိန်သည် ခါးတောင်းကို မြောင်အောင်ကျိုက်သည်။ နံရိုးတွေ အချောင်းလိုက် အချောင်းလိုက်ပေါ်နေသော သူ့ကိုယ်လုံး ကြုံကြုံလှိုလှို လေးကို တွန့်၍ ကျင်းခေါင်းထဲ အားမာန်အပြည့်နှင့် ဝင်သွား၏။

“ကဲ... ဆွဲကြဟေ့ ဆွဲကြတော့၊ ဖွတ်မြီးကို ငါ မိမိရရ ခေါက်ချိုး ကိုင်ထားပြီကွ”

“ဟေး... ကဲ ဆွဲကြကွ၊ ဆွဲကြ”

“ဟေး... လေး... လေး”

“ဟီး... လေး... လေး”

ငပိန်ခြေထောက်ကို ကျောင်းသားကြီးကောင်းကျော်က ဆွဲ၏။
 ကောင်းကျော်၏ခါးကို မြဒင်က ဆွဲသည်။ မြဒင်၏ခါးကို
 လှမြင့်၊ လှမြင့်၏ခါးကို ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်၏ခါးကို လှစံ။ ဤသို့
 နှင့် တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်၍ ငြာသံပေးကာ ဆွဲကြသည်။

“ဟေး... လေ... လေး...”

“ယီး... လေ... လေး...”

သရက်အုပ်နှင့်နီးသော ဘေးအိမ်နားက လူကြီးသုံးလေးယောက်
 သည် ကျွန်တော်တို့အသံကိုကြား၍ ရောက်လာကြသည်။ အကျိုး
 အကြောင်း မေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ပြောပြသောအခါ လူကြီး
 သုံးလေးယောက်ကပါ အားပေး၍ ဝင်ဆွဲကြသည်။

“ယီး... လေး... လေး...”

“ယီးလေး”

“ဝုန်း”

“ဟိုက်”

“ဟည်း”

တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်၍ ဆွဲနေကြသော လူကြီး
 လူငယ်အားလုံး အတုံးအရုံး လဲပြိုကြသည်။ ဝမ်းလျားမှောက်၍ ကျင်း
 ထဲဝင်နေသော ငပိန်လည်း ကျင်းထဲက လျှောခနဲ ထွက်ကျလာသည်။
 ငပိန်၏လက်တွင် တန်းလန်းကြီးပါလာသော လူကြီးတစ်ယောက်၏
 ပေါင်လုံးလောက်ရှိသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ အရှိန်နှင့် လဲကျနေသော
 လူများ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပစ်ကျလေသည်။ ငပိန်းက ဟေးခနဲ
 လန့်အော်ပြီး မြွေကြီးအမြီးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

အမှန်က မြွေကြီးမှာ မီးရှို့ခံထားရသဖြင့် သစ်ခေါင်းကို ဖြတ်
 သွားနေသော သရက်မြစ်ကို ကြောက်ကြောက်နှင့် ရစ်ပတ် ခြေကုပ်

ယူထားသည်။ ယခု လူငယ် ၁၀ ယောက်ခန့် ဝိုင်းဆွဲကြသောအခါ မခံနိုင်၍ ပြုတ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငပိန်နှင့် လှမြင့်တို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်ဆိုသော ဖွတ်ကြီးမှာ ယခုတွင် ဘယ်ဆီရောက်သွားလေပြီ မသိ။

“သောက်ကောင်လေးတွေ ဖွတ်မှန်း၊ မြွေမှန်း မသိကြဘူး၊ တောင်ပို့ခေါင်းတိုင်း ဖွတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တော်သေးတာပေါ့ စပါးကြီးမြွေမို့လို့ ငန်းတို့၊ မြွေဟောက်တို့သာဆိုရင် အားလုံး မသာပေါ့ ကုန်မယ်”

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ထွက်ပြေးသွားသော စပါးကြီးမြွေကို ကြည့်ကာ လူကြီးတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာကား ယခုမှ ဖွတ်မေ့ ပုတတ်မေ့ဖြစ်ကာ အားလုံး မှင်တက်မိသွားကြလေသည်။

သရဖူစာစောင်။

ပလူတွင်း

မိုးဦးကျမိုးက တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ရွာပြီးသွားပြီ။

ယနေ့ နေသာသည်။

မိုးကောင်းကင်ထက်တွင် တိမ်ပဝါဖြူ တစ်စ၊ နှစ်စသာ လွင့်
မျောနေ၏။ ထို့ကြောင့် မနက်ကပင် နေချစ်ချစ်တောက် ပြန်ပူနေသည်။

သည်လို မိုးဦး မိုးရွာပြီးစ နေပြန်ပူသော ညနေဆိုလျှင် တောင်ခြေ
တောစရို ပလူကျင်းများမှ ပလူကောင်များ အဆမတန် ထွက်တတ်ကြ
သည်။ ဤသို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထွက်တတ်ကြသော ပလူကောင်များကို
အမှီသဟဲပြုကာ ဖွတ်၊ ပုတတ်နှင့်တကွ ပလူစားငှက်များကို ပစ်ခတ်
ရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အမေ
အဖေတို့ ကိုင်းတောက မပြန်မီ ဖွတ်၊ ပုတတ်ရှာသူများနှင့် ငှက်ခတ်
သမားများ မဦးမီ ပလူကျင်းတစ်ကျင်းကို ဦးထားရန်၊ ငှက်ခတ်ရန်၊
ဖွတ်၊ ပုတတ် ရလျှင်လည်း ဖမ်းဆီးရန် ညနေစောင်းကြီးတွင် ရွာက
ထွက်လာကြသည်။

ရွာထွက်စ တလင်းနားတွင် ဦးလေး ဦးဖြူသီးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ

ဆုံမိကြ၏။ ထင်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို မနိုင်ရင်ကာ ထမ်းလာသော ဦးလေး ဦးဖြူသီးက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် မေးတော့၏။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ လက်ထဲမှာလည်း လင်းလေး၊ ဝါးပြောင်း တွေနဲ့ နေညီညနေစောင်းမှာ ဘယ်သွားကြဦးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပလူကျင်းသွားစောင့်ကြမလို့ ဦးလေး”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော်က ခပ်ကြွားကြွားပင် ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့ ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်ရ ခြင်းမှာ လူကြီးတွေ၊ ငှက်မုဆိုးတွေသာ သွားစောင့်လေ့ရှိသော တောင်ခြေ တောစက ပလူကျင်းကို ဤအသက်ဤအရွယ်နှင့် သွားစောင့်ကြမည်ဆို သော ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုအား ဦးလေးက “ဟေး... ဒါမှ ငါ့တူတွေ ဟေ့၊ ကြီးလာရင် မုဆိုးဖြစ်မယ့်လူတွေဆိုတာ ခုကပင် ပလူကျင်းစောင့် ရဲမှ” ဟု ချီးမွမ်းလိမ့်မည်အထင်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဦးလေးပါးစပ်ထဲက ထွက်လာသော စကားမှာကား...

“အောင်မယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူတွေကဖြင့် လက်တောက် လောက်ရှိသေးတယ်၊ ပလူကျင်းသွားစောင့်ရအောင် မင်းတို့က လူကြီး တွေလား၊ မုဆိုးတွေလား၊ ပလူကျင်းစောင့်တယ်ဆိုတာ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ နင်တို့သိလို့လား၊ သွား ရွာထဲ ပြန်ဝင်ကြ” ဟူ၍ဖြစ်၏။

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်မိ၍ အကြိမ်းခံလိုက်ရသော ကျွန်တော့် အား အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အပြစ်တင်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြ သည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း မိဘနှင့်တကွ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးက မုဆိုးတံငါအလုပ်ကို အားမပေးကြမှန်းသိ၍ နောင်တရသွားသည်။

သို့သော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ထင်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို

မနိုင်မနင်းထမ်းလာသော ဦးလေးမှာ ထင်းတုံးကြီးလေးသဖြင့် ကျွန်တော် တို့အား နောက်ထပ်ဆက်ပြီး မဆူမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရွာထဲ စွတ်ဝင် သွား၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုမှာလည်း ပလူကျင်းရှိရာ တောင် ခြေတောစသို့သာ ငှက်ပစ်ရန် ထွက်လာကြလေသည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကြားနေမြင်နေကျအတိုင်းပင် တောင်ခြေတောစ နားအရောက်မှာ ပလူကောင်များ ထွက်ပျံနေသောတစ်နေရာကို သစ်ဆိုင် သစ်ကိုင်းဖျားအလွတ် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ မြင်နေကြရသည်။

ပလူကျင်းမှာ စထွက်ခါစသာ ရှိသေးပုံရ၏။ ပလူကောင်များ ကို ထိုးဆိတ်စားသောက်နေကြသော ငှက်များမှာ များစွာ စည်စည်ကား ကား ဆူဆူညံညံ မရှိကြသေး။ အမြင်မှာ ပလူစားငှက် အကောင် ၂၀ လောက်သာ ရှိဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပလူကျင်းရှိရာသို့ အပြေးလိုက် လာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပလူစားငှက်များသည် သောသောညံ အသံပေး ကာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အပြိုင် ပလူကျင်းရှိရာသို့ သူ့ထက်ငါဦး ပြေးပျံ လာနေကြသည်။

အမှန်မှာ ကျင်းထဲမှထွက်ပြီး မိုးပေါ်ပျံတက်လာသော ပလူ ကောင်များကို ငှက်များက တပျော်တပါး ဝဲပျံထိုးဆိတ် စားသောက်နေ ကြသလို ကျင်းမှထွက်ထွက်ချင်း ပလူကောင်များကိုလည်း စောင့်စား ရန် ဤအချိန်ဆိုလျှင် ပလူကျင်းဝ၌ ဖွတ်၊ ပုတတ်ကစပြီး-အိမ်မြှောင်၊ ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းလိပ်ချော၊ သင်းခွေချပ်၊ မြွေ စသည့် တွားသွားတိရစ္ဆာန်

များ ရောက်နှင့်ကြပြီးဆိုသည်ကို ငှက်ခတ်မုဆိုးများ ပြောစကားအရ သိထားကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် မိုးပေါ်က ပလူကောင်များကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်၊ လယ်ကွင်းကိုင်တောများကို ဖြတ်ပြေးလိုက်နှင့် တောင်ခြေတောစပ်က ပလူကျင်းနား ရောက်လာကြ၏။

“အစ်ကိုတို့က ငှက်ပစ်ဖို့ချည်း ဇောကပ်မနေကြနဲ့ဦးနော်၊ မြေပြင်က ပလူကောင်တွေကို လာကောက်စားနေကြတဲ့ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိထားကြဦး”

ပလူကျင်းနားအရောက်မှာ ကျွန်တော်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ကြားဖူးနားဝနှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သတိပေးလိုက်၏။

မိုးတစ်ရက်နှစ်ရက် ရွာထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်တွေမှာ လူတက်နင်းသွားသော်လည်း ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မမြည်သဖြင့် ခြေသံက ပိုလုံသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြေပြင်က ပလူကောင်များကို ကျွန်တော်တို့ ထက်ဦးစွာရောက်ပြီး ကောက်စားနေကြသော ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းလိပ်ချော၊ ပုတတ် သုံးလေးကောင်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးကာ ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ပလူကောင်များ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ထွက်ပြီး မိုးပေါ်ပျံတက်နေကြသော ပလူကျင်းနားရှိ သစ်ပင်နှစ်ပင်ပေါ်ကို အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလတ်တို့က တစ်ယောက်တစ်ပင်ကျစီ တက်သွားကြ၏။

ပင်စည်ပေါ်တွင်လာနားသောငှက်များကို သူတို့နှစ်ယောက်က ဝါးပြောင်း၊ လေးခွ၊ လင်းလေးတို့နှင့် ပစ်ချကြသည်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက် ပစ်ချလိုက်သောငှက်များကို ကျွန်တော်က လိုက်ဖမ်းလိုက်ကောက်ရမည်။ လေးဆူး၊ ဝါးပြောင်းဆူးများ တန်းလန်း

နှင့် မြေပြင်ပေါ်ထိုးကျလာသော ငှက်များကိုလိုက်ကောက် ဆူးဖြုတ်ပြီး လေးဆူး၊ ဝါးပြောင်းဆူးများကို အစ်ကိုတို့ဆီ ပြန်ပြီးပေးရမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘယ်သစ်ပင်ပေါ်ကိုမှ မတက်ဘဲ အောက်၌သာ သတိဝီရိယကြီးစွာနှင့် နေနေရ၏။

သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ငှက်ပစ်ချနေကြသော အစ်ကိုနှစ်ယောက် မှာ များစွာအန္တရာယ်မရှိလှသော်လည်း မြေပြင်၌ ငှက်ကောက်ရန် စောင့်နေရသော ကျွန်တော့်မှာ မြေတွေ၊ ကင်းတွေကို မနင်းမိ မတိုက်မိအောင် အထူးသတိထားရသည်။

အစ်ကိုတို့ ပစ်ချလိုက်သော လေးဆူးတန်းလန်းနှင့်ငှက်ကို လောဘဇောနှင့် ပြေးအကောက်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ကင်းလိပ်ချော၊ ပုတ်သင်ညိုများကို တက်နင်းမိတတ်သည်။ လူက ငှက်ကောက်ရန် ဇောကပ်နေသလို ပုတ်သင်ညို၊ ပုတတ်နှင့် ကင်းလိပ်ချောတို့မှာလည်း ပလူစားရန်သာ ဇောကပ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်မိဘဲ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်တိုးဝင်တိုက်မိကြသည်။ မြေမဟုတ်၍သာ တော်သေးသည်။

ငှက်အော်သံများမှာ ပို၍ဆူညံလာသလို မြေပြင်ပေါ်မှာလည်း ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ကင်းလိပ်ချောတွေ၊ ပုတတ်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ပလူစားငှက်များကို သိမ်းငှက်၊ စွန်ရဲတို့က တစ်ခါထပ်ပြီး လာထိုးလေရာ ပလူစားငှက်များမှာ သစ်တောထဲဝင်ပြေးပြီး သစ်ပင်တွေနှင့်တိုက်ကာ အတောင်ကျိုး၊ ခြေထောက်ကျိုးနှင့် သစ်တောထဲ ထိုးကျလာကြပြန်၏။

ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ပစ်ချလိုက်သောငှက်များနှင့် သိမ်းစွန်တို့၏ အန္တရာယ်ကြောင့် အတောင်ကျိုး၊ ခြေကျိုးကျလာသော

ပလူတွင်း

၂၉

ငှက်များကို ငှက်ခတ်တုတ်နှင့်ရိုက်၊ လေးခွနှင့် ထပ်ပစ်ကာ မလွတ်တမ်းကောက်ယူနေရသည်။

ယခုအချိန်မှာ အားလုံး ဝရန်းသုန်းကားနှင့် တောတစ်ခုလုံးမှာ ငှက်အော်သံများနှင့် ဆူညံနေသည်။

ပလူနှင့်ငှက်၊ ငှက်နှင့်စွန်ရဲတို့က ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသလို မြေပြင်တွင်လည်း လူနှင့်ငှက်၊ ပလူနှင့် တွားသွားတိရစ္ဆာန်တွေမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်အနိုင်ယူကာ လောဘဇောတက်လျက် ရှိကြလေသည်။

အစ်ကိုလတ် ပစ်ချလိုက်သော ကျွဲကျောင်းငှက်တစ်ကောင်သည် ပြောင်းဆူးတန်းလန်းနှင့်ပင် ထိုးကျလာသည်။

ထိုကျွဲကျောင်းငှက်ကို ကျွန်တော်သွားကောက်မည်အလုပ်တွင် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိသော မြွေတစ်ကောင်က သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားမှ လျှောခနဲထွက်လာ၏။

မြွေကြီး၏တောက်ပသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။

ထိုစဉ် အတောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ရုန်းကန်နေသော ကျွဲကျောင်းငှက်အနားသို့ မြွေကြီးသည် တိုးကပ်သွား၏။

သို့သော် မသေမရှင် ရုန်းကန်နေသော ကျွဲကျောင်းငှက်နား မြွေကြီးအရောက်မှာ တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သည် ကျွဲကျောင်းငှက်ဆီလာနေသော မြွေပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

မြွေကြီးမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လှိမ့်လိုက်ပြီး ပါးပျဉ်းဖြန့်ကြက်ကာ ထိုတိရစ္ဆာန်ကို ပေါက်သတ်ရန် အားယူနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုကြီးရှိရာ သစ်ပင်နား နောက်ပြန်ဆုတ်
 ပြေးသွားမိသည်။ မြွေကြီးနှင့် တောတိရစ္ဆာန်ကိုမူ မျက်စိထဲက အပျောက်
 မခံရဲ။ မြွေကြီးသည် မိမိကိုမြင်သွားပြီး မိမိဆီလိုက်မှာ ကြောက်နေသလို
 မြွေကြီးအား ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်ရန် အားယူနေသော တောတိရစ္ဆာန်ကို
 လည်း ဘာကောင်မှန်း ခွဲခွဲခြားခြား မသိသေးသဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အစကမူ တောကြောင်တစ်ကောင်ကောင်လားဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် တောကြောင်လောက်မကြီး၊ တောကြောင်လည်း
 မဟုတ်။

အမြီးဖွားသဖြင့် ရှဉ့်လားဟု သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်၏။

ရှဉ့်လောက်လည်း မသေး၊ ရှဉ့်လည်းမဟုတ်။

ဘာကောင်ပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်စဉ် ပါးပျဉ်းထောင်ထားသော
 မြွေကြီးသည် ထိုတောတိရစ္ဆာန်ကို ထိုးပေါက်လိုက်သည်။

ထိုတောတိရစ္ဆာန်က လျင်လျားစွာ ခုန်ရှောင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသော ကျွန်တော့်ပါးစပ်က 'ဟယ်'
 ခနဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အသံထွက်သွားသော်လည်း တောတိရစ္ဆာန်
 နှင့် မြွေကြီးတို့မှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အလစ်ချောင်းကာ အကွက်
 စောင့် ဟန်ရေးငင်နေကြသည်။ မြွေကြီးက ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ရှေ့တိုး
 နောက်ငင်လုပ်နေသလို တောတိရစ္ဆာန်မှာလည်း ရှေ့လက်ကို မြှောက်ပြီး
 နောက်ခြေကိုအားပြုကာ မြွေကြီးကိုခုန်အုပ်ရန် အလစ်ချောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုကြီးရှိရာ သစ်ပင်ပေါ် ရုတ်ခနဲ တွယ်
 တက်လိုက်၏။

အစ်ကိုကြီးက 'ဘာလဲ' ဟူသော သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြီး မေး
 သည်။

ကျွန်တော်က ပလူကျင်းတောင်ဘက်နားမှ မြွေနှင့် တောတိရစ္ဆာန်

ကို အသံတိတ် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မူ အစ်ကိုကြီးလည်း အံ့သြသွားပုံရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တောတိရစ္ဆာန်ငယ်သည် မြွေကြီးကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မြွေကြီးနှင့် တောတိရစ္ဆာန်တို့မှာ ရွက်ကြွေတောထဲ လုံးထွေးနေကြ၏။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး မြွေနဲ့ ကိုက်နေကြတာ ဘာကောင်လဲ”

“ငါလည်း ခုမှသတိရတယ်၊ မင်း မမြင်ဖူးသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ မြွေပါဆိုတာ အဲဒီအကောင်ပေါ့”

ကျွန်တော်က တီးတိုးမေးသလို အစ်ကိုကြီးကလည်း ကြားလောက်ရုံ လေသံနှင့်သာ ဖြေသည်။ ယခု မြွေနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော တောတိရစ္ဆာန်မှာ မြွေပါဖြစ်ကြောင်း အစ်ကိုကြီးပြောပြမှ သိရသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ၊ လက်ထဲက လင်းလေးကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် ကမန်းကတန်းချိတ်သည်။ ခါးကြားထဲက လေးခွကိုဆွဲနုတ်၏။ လောက်စာသီးထည့်ယူလာသော အဝတ်ရှုံ့အိတ်ထဲမှ လောက်စာလုံးတစ်လုံးကို နှိုက်ပြီး အစ်ကိုလတ်ကို ချိန်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ် မနာမကျင် လာထိသော လောက်စာလုံးကြောင့် အစ်ကိုလတ်က ကျွန်တော်တို့ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက မြွေနှင့်မြွေပါတို့ သတ်ပုတ်လုံးထွေးနေကြရာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ငုံ့ကြည့်မိရာ မြွေပါနှင့်မြွေ၏ကိုယ်ပေါ် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များကို မြင်နေရသည်။

အစ်ကိုကြီးက အစ်ကိုလတ်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အချက်ပြပြောသည်။ အစ်ကိုလတ်ကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းအောက်ကိုဆင်းသွား ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ ငါက မြေပါ ခေါင်းကို လေးခွနဲ့ပစ်ပြီး စောထွန်းက မြေပါကိုယ်ကို ပြောင်းနဲ့မှုတ်လိမ့် မယ်၊ ခေါင်းကိုထိလို့ မြေပါမူးမေ့တုန်း မင်းက ငှက်ခတ်တုတ်နဲ့ ပြေးရိုက် ငါတို့ ချက်ချင်းဆင်းလာကြမယ်”

“မြေကကော အစ်ကိုကြီး”

“မြေက မင်းကိုမကိုက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ မြေပါကိုက်ထားလို့ သေတောင်နေပြီထင်တယ်၊ သွား... သွား မြန်မြန်အောက်ဆင်း”

ကျွန်တော် အောက်ကိုရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကိုကြီး နှင့် အစ်ကိုလတ်တို့က မြေပါဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်ယောက်တစ်ချက် ပစ်ချလိုက်ကြသည်။

တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်ကလည်း မြေလည်ပင်း ကို ကိုက်ချိပြီး လေးခွ၊ ပြောင်းမြားချက်နှင့် သွက်သွက်ခါလည်သွားသော မြေပါကို ငှက်ခတ်တုတ်ရှားနှစ်နှင့် ပြေးရိုက်လိုက်လေသည်။

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၂။

သားတို့ကျေးဇူး

နံနက် နေထန်းတစ်ဖျားခန့်လောက်တွင် သရက်ချောင်းကျေးရွာမှ ဦးဘသာ နှင့် အဖော်နှစ်ယောက်သည် ခအောင်းကုန်းကျေးရွာ ကိုချမ်းမြတ် အိမ်ရှေ့ သို့ ရောက်လာကြ၏။

သရက်ချောင်းရွာက ဦးဘသာမှာ ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ ဝက်ကုန် သည်များ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည်။

ခအောင်းကုန်းရွာတွင် ကိုချမ်းမြတ်အပါအဝင် ဝက်မွေးထားသူ ၁၉ ယောက်ရှိ၏။ သို့သော် များများစားစားမဟုတ်၊ နှစ်ကောင်စ၊ သုံးကောင်စ တစ်နိုင် မွေးထားကြခြင်းသာ။

ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက် ဝက်ဝယ်ရန် လာသည်ကို ကိုချမ်းမြတ်က အတပ်သိလိုက်သည်။

ကိုချမ်းမြတ်လင်မယားမှာ အချိန်လေးငါးဆယ်ခန့် ဝက်တောင်း ကြီးနှစ်ကောင်ရှိလေသည်။ ဝက်တောင်းကြီးနှစ်ကောင်ကို သူတို့လင် မယားသည် ရက်သားကတည်းကပင် စပါးတစ်တင်းနှင့်လဲကာ မွေး ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူတို့မွေးထားခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် ပင်ကျော်လေပြီ။

ဦးဘသာက ကိုချမ်းမြကို ဗျိုးဟစ်ခေါ်သည်။

ကိုချမ်းမြသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“မင်းမှာ ဝက်နှစ်ကောင်ရှိတယ် ကြားလို့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဒါ ငါ့မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ မင်းဝက်တွေကြည့်ရအောင် ဘယ်မှာလဲ”

ကိုချမ်းမြက အိမ်ဝင်းထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

အိမ်ရှေ့ဝန်းကျင်တွင်တော့ သူ့ဝက်နှစ်ကောင်ကို မတွေ့။

“အိမ်နောက်ဘက်က လယ်ကွင်းနားရောက်နေကြတယ် ထင်တာ

ပဲ”

“မင်း ရောင်းမယ်ဆို သွားမောင်းကွာ၊ ခြံသွင်းပြလေ”

ဦးဘသာက သူ့အိမ်အောက်တွင် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ လုပ်ထားသော ကိုချမ်းမြ၏ဝက်ခြံကိုကြည့်၍ ပြော၏။

“မေသင် တို့ဝက်တွေ ဒီက ဦးဘသာတို့ ကြည့်ချင်လို့တဲ့၊ သွားရှာစမ်းပါဦး”

“အမယ်လေး ကျုပ်သားတွေက ရှာစရာမလိုပါဘူးတော်၊ ကျုပ်အသံကြားတာနဲ့ ပြေးလာကြမှာပါ”

မေသင်၏စကားကို ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက်က အံ့ဩသလိုနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မှန်သည်။

မေသင်သည် အိမ်နောက်ဖေးဘက်ထွက်သွားပြီး “မောင်ဖြူရေလာ လာ... မောင်မဲ” ဟု ခေါ်နေရာ ငါးမိနစ်ပင်မကြာ ဝက်တောင်းကြီး

နှစ်ကောင်သည် မေသင်နားသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဦးဘသာက ခြံသွင်းလိုက်ပါတဲ့ကွာ” ဟု ကိုချမ်းမြက မေသင်

ကို လှမ်းပြော၏။

မေသင်သည် ခနော်နီခနော်နဲ့လုပ်ထားသော အိမ်အောက်ခြံ တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်အား တင်ပါးကိုပုတ်ပြီး အိမ်အောက် ထဲ သွင်းလိုက်၏။

ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက်သည် ဝက်တောင်းကြီး နှစ်ကောင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

ဝက်တောင်းကြီးနှစ်ကောင်ကမူ ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းလူ နှစ်ယောက်ကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်ကာ တရူးတရူး ရန်ရှာနေကြ၏။

“မောင်ချမ်းမြ မင်းဝက်နှစ်ကောင်က အရွယ်တူပါပဲကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်မိပေါက်ညီအစ်ကိုကိုးဗျ”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းဝက်နှစ်ကောင် ဈေးဆိုကွာ”

ဝက်နှစ်ကောင်ဈေးဆိုဟု ဦးဘသာက ပြောလိုက်သောအခါ ကိုချမ်းမြနှင့် မေသင်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေ ကာ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။

ကိုချမ်းမြနှင့် မေသင်တို့မှာ ယခင်ကလည်း ဝက်မွေးရောင်းစား ဖူးကြသူတွေ မဟုတ်ရာ ယခုသူတို့ဝက်တစ်ကောင်မှာ အသားပိဿာ ဘယ်လောက်ထွက်မည်ကို မသိ။ ခေတ်အခါအရ သူတို့တောရွာတွင် ဝက်သားတစ်ပိဿာနှစ်ကျပ်ခွဲနှင့် ဝယ်၍သာစားဖူးရာ သူတို့ဝက်ကို သူတို့ ဈေးမဖြတ်တတ်ကြ။

ဤဝက်နှစ်ကောင်ကို သူတို့လင်မယား မွေးမိခဲ့ကြသည်မှာလည်း “တစ်နှစ်ဆိုလျှင် အသားမည်မျှတိုးမည်၊ နှစ်နှစ်ဆိုလျှင် ဘယ်ဈေးရမည်၊ သုံးနှစ်ကြာလျှင် ငွေဘယ်လောက်နှင့် ရောင်းမည်” ဟု တွက်ချက်ပြီး မွေးခဲ့ကြသည်မဟုတ်။

သူတို့ရွာသား မောင်တင်ဆိုသူ၏ ဝက်မကြီးမှာ ဝက်ကလေး

ကိုးကောင်ပေါက်ပြီး တစ်လမပြည့်မီ အနာဖြစ်ကာ သေသွား၏။

ကျန်ဝက်ကလေးကိုးကောင်ကို မောင်တင်က ဟိုလူမွေးခိုင်း၊ သည်လူမွေးခိုင်းနှင့် လှည့်ရောင်းရာ နောက်ဆုံးတွင် အငယ်ဆုံးနှစ်ကောင် ကျန်သည်။ ထိုနှစ်ကောင်မှာ ရှုနာပါတေးဖြစ်သဖြင့် ဝက်မွေးသူများ မလိုချင်၍ ကျန်သောဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ပင်။

ဤသည်ကိုလည်း ဝက်မွေးရောင်းစားနေသူမဟုတ်သော ကိုချမ်း မြက လုံးဝမသိ။ သူ့အိမ်ကလည်း အစွန်အဖျားတွင်ဖြစ်ရာ သတင်းအစ အနုလည်း သူ မကြားရ။ သူ ရွာထဲဝင်လာခြင်းကိစ္စမှာ သူ့မိန်းမ မေသင် အတွက် ပတ္တမြားသွေးဆေးမှာရန် မြို့လူကြိုလာရှာခြင်းသာ။

မြို့ဆင်းမည့်သူသတင်းကို တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လိုက်မေးရင်းက သူနှင့်ဆွေမျိုးသားချင်းတော်သော ဦးထွန်းကျော်အိမ်သို့ ရောက်လာ သည်။

“ဘကြီး မြို့ဆင်းမယ်ကြားလို့”

“အေး... မင်း ဘာမှာမလို့လဲ”

“မေသင်အတွက် ပတ္တမြားသွေးဆေးတစ်...”

“ဟဲ... ဟဲ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပါကွာ”

မေသင်အကြောင်းသိနေသော ဘကြီး၏စကားကို သူကပြုံးနေ လိုက်သည်။

“အေးကွ၊ မင်းမိန်းမကလည်း ဆေးနဲ့လူနဲ့ ပြတ်တယ်မရှိဘူး၊ ကလေးမရလို့ ရောဂါထူနေတာကွ၊ မိန်းမတွေဟာ ကလေးမွေးမှ သွေး သစ်လောင်းပြီးကျန်းမာတာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင်ရယ်၊ မင်းကို ဘကြီးတစ်ခုပြောမယ်နော် စိတ်တော့မဆိုးနဲ့”

“ဟာ... ဘကြီးကလည်း ဘကြီးစကားကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်း က စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ”

“အေး... မင်းကို ငါပြောချင်တာက ဒီလိုကွ၊ ခု ရွာလယ်ပိုင်းက မောင်တင်ရဲ့ ဝက်မကြီးမှာ ဝက်ကလေးကိုးကောင်ပေါက်ပြီး ဝက်မကြီး သေသွားတယ်၊ ဝက်ကလေးတွေကို ဝက်မွေးချင်တဲ့လူတွေ လိုက်ရောင်း တာ အခု နှစ်ကောင်ကျန်သေးတယ်တဲ့၊ အဲဒီနှစ်ကောင်က ရှုနာပါတေး ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဝယ်မမွေးချင်ဘူး၊ အဲဒါ မင်းကံစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ မွေးကြည့်ပါလား၊ တချို့ ကလေးမရတတ်တဲ့လူတွေ ကြက်ကလေး ကြောင်ကလေးကအစ မွေးစားရင် ကလေးရတတ်တယ်လို့ တို့အဘိုး အဘွားတွေ ပြောဖူးတယ်၊ ချောင်းကောက်က ဦးမောင်မောင်ကြီး မင်း သိသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

“ဦးမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မမြရှိန်ဟာ ကလေးမရဘဲ ၁၀ နှစ်ကျော် ကြာတယ်ကွ၊ ပစ္စည်းရှိတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကလေးလိုချင် ကြတာ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့၊ အဲဒါနဲ့ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ ခွေးကိုက်လို့ သေသွားတဲ့ ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဆိတ်ထီးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးစားတာ ဘာကြာလို့လဲ မမြရှိန်ဗိုက်ကြီးတော့တာပဲ၊ ခု ကြီးရှိန်တို့ မောင်ရှိန်တို့ဟာ ဆိတ်မွေးပြီးမှရတဲ့ ဦးမောင်မောင်ကြီးသားတွေလေ၊ မင်း ခု တင်အောင်ရဲ့ ဝက်ကလေးတွေကို မွေးကြည့်ပါလား၊ ကံပေါ့ကွာ ကလေးမရတော့လည်း ဝက်တွေကြီးလာရင် ရောင်းစားရတာပဲ”

ဘကြီးဦးထွန်းကျော် အပြောကောင်းသဖြင့် ကိုချမ်းမြနှင့် မေသင် တို့သည် မောင်တင်၏ ရက်သားအရွယ် ဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို စပါး တစ်တင်းနှင့်ဝယ်ပြီး ထမင်းရည်တိုက်မွေးခဲ့ကြသည်။ ယခင်က ၂၂ ရက်သား ရှုနာပါတေးဝက်ကလေးနှစ်ကောင်မှာ ကိုချမ်းမြနှင့် မေသင် တို့၏ အပြုအစုကောင်းမှုကြောင့်လားမသိ တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ပင် သိသိသာသာ ဝဖြိုးလာလေသည်။

အကျိုးပေးမည့်ဝက်၊ ကလေးရမည့်ဝက်၊ စီးပွားတက်မည့်ဝက်
ဟု ဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို လင်မယားနှစ်ယောက် ယုယုယယနှင့်
ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့ကြသည်။

သုံးလေးလသားအရွယ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်
တစ်ကောင်ထမ်းကာ ကလေးချီသလိုချီပြီး လယ်ကွင်းထဲမှာပင် လျှောက်
ဖူးကြသည်။ ရွာနှင့်ဝေးသဖြင့် ရွာကလူများမြင်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်စရာ
မရှိရာ မေသင်က ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုချီပြီး “ကိုချမ်းမြ တော်တို့
ကျုပ်တို့မှာ ခုလိုချီပိုးရမယ့် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်လောက်
ရလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲတော်” ဟု ပြောတတ်၏။

“ရချင်ရမှာပေါ့ကွ၊ ဦးမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ဒေါ်မြရှိန်တို့အကြောင်း
မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့” ဟု ဘကြီးဦးထွန်းကျော်စကားကို ဖောက်
သည်ချမိသည်။

သည်လိုနှင့် ဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို မွေးလာခဲ့ကြရာ လေးနှစ်
ခန့်ရှိပြီး ဝက်ကလေးတွေမှာ ဝက်သိုး၊ ဝက်တောင်းကြီးတွေဖြစ်ပြီး
အစွယ်ကြီးတွေ တင်တင်ကသာ အပေါ်ကိုကော့တက်ပြီး ရှည်ထွက်
လာသည်။

ကိုချမ်းမြနှင့် မေသင်တို့မှာကား ကလေးရမည့်အရိပ်အယောင်ကို
မျှ မမြင်ကြရသေးပေ။

သို့သော် ငယ်ငယ်ကပင် ကျွေးမွေးလာသော သည်ဝက်နှစ်ကောင်
ပေါ်တွင် စေတနာတော့ မကွက်ကြ။ နေ့စဉ်မှန်တမ်း ကျွေးမြဲကျွေး၊
ပေးမြဲပေးသာ။

ကျွေးရာမွေးရာ၌လည်း “အိမ်း... ဝက်တွေက ပိဿာချိန် ဘယ်
လောက်တော့ရှိနေပြီ၊ ရောင်းရင် ဘယ်လောက်တော့ ရနိုင်ပြီ” ဟုလည်း
တစ်ခါမှတော့မပြောမိ၊ မဆိုမိကြ။ သူတို့လင်မယားမှာ မိဘလက်ငုတ်

လယ်ဧကမှာလည်း လူငှားနှင့်ပင်လုပ်ကြရာ ဝက်ရောင်း၍ရွှေဝယ်မည်၊
ငွေစုမည်ဟုလည်း မစဉ်းစားမိကြ။

သူတို့၏ အဓိကရည်မှန်းချက်မှာ စပါးသာဖြစ်သည်။

ဤနှစ် ဘယ်လယ်ကစပါး ဘယ်လောက်ထွက်လျှင် ရွှေဘယ်နှု
ကျပ်သား ဝယ်နိုင်ပြီဟုသာ တွက်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်မှာရှိသော ဝက်နှစ်ကောင်ကိုမူ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ။

သည်လိုနှင့် ယခုဝယ်မည့်သူတွေရောက်လာမှ ဤဝက်နှစ်ကောင်
မှာ ရောင်းရသောပစ္စည်းတစ်ခုပါလားဆိုတာ သတိရမိကြသလိုပင်။

“ကဲ... ပြောကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားဝက်တွေလည်း
သွားကြည့်စရာ ရှိသေးလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ရွာထဲက ဦးထွန်းခ
ကတော့ မင်းဝက်နှစ်ကောင်ကို ငါ့ရောင်းပါလား တစ်ရာငါးဆယ်ပေး
မယ်လို့ မိုးဦးကပြောဖူးတယ်”

ကိုချမ်းမြက အမှန်အတိုင်း ပြော၏။

“ဒါဆို တို့လည်း တစ်ရာငါးဆယ်ပဲပေါ့ကွာ”

“ဈေးတူရင် ကိုယ့်ရွာသားပဲရောင်းမှာပေါ့ရင်”

ဦးဘသာကို မေသင်က ဒေသစွဲစကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြော၏။

ဦးဘသာနှင့် လူစိမ်းနှစ်ဦးက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝက်နှစ်ကောင်က ဦးဘသာနှင့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ဦး
ရှေ့ရောက်လာကာ ခြံတွင်းထဲက ခရူး ခရူးအော်ပြီး ရန်ရှာနေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဝက်က ဖမ်းလို့လွယ်ပါ့မလား၊ ကြည့်ရတာ ခပ်ရိုင်း
ရိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အရှင်ဖမ်းဆွဲသွားပြီး ဟိုရောက်မှပေါ်မှာနော်”

မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်က ဝက်နှစ်ကောင်ကို အကဲခတ်သလို

ကြည့်၍ပြော၏။

ကိုချမ်းမြေ့ကမူ “ရပါတယ်ဗျာ၊ ခုလူစိမ်းနဲ့ ရလို့ပါ။ ဈေးတည့်ရင် ကျွန်တော် ကြိုးချည်ပြီး ရွာပြင်ထိ လိုက်ပို့မှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီတော့ နှစ်ရာအစိတ်တင်းထားလိုက်ပါကွာ၊ တို့ အစိတ်ပို ပေးမယ်ဟုတ်လား”

ဦးဘသာက ဆုံးဖြတ်ချက်စကားဆိုသည်။

ကိုချမ်းမြေ့ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ၊ ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့၊ ငါတို့ ဟိုဘက်ရွာက ဝက်တွေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဦးတို့က ဘယ်တော့လာယူမှာလဲ၊ ညနေလား”

“ဟာ... ညနေတော့ ဘယ်လာယူနိုင်ဦးမလဲကွ၊ တချို့ဆွဲလို့ ငင်လို့မရတဲ့ အကောင်တွေဆို ကြိုးတုပ်ပြီး လှည်းငှား၊ ဘာငှား လုပ်ရဦး မှာ၊ ခုပိုက်ဆံလည်း တို့မှာ အလုံအလောက် မပါသေးဘူး၊ နောက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပေါ့ကွာ”

“ဦးတို့က စရန်တွေဘာတွေလည်း သတ်မသွားဘူးလား”

“မင်းကလည်းကွာ ခေတ်ကာလအခြေအနေကိုလည်း သိသားနဲ့၊ တို့ ဝက်ဝယ်ဖို့လာတဲ့အခါ ပိုက်ဆံကို တစ်ပါတည်း ဘယ်ယူလာရဲပါ့ မလဲ၊ မင်းတို့ ရွာဘက်ဆို ပိုတောင် ယူမလာရဲသေးတာ၊ ဟိုအပတ်ကပဲ ငှက်ပျောချောင်းမှာ တိုက်သေးတယ်ဆို”

ငှက်ပျောချောင်းမှာ ကိုချမ်းမြေ့တို့ရွာနှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ ဓားပြက သုံးယောက်တည်းရယ်တဲ့၊ ရွာ လူမညီလို့ ခံရတာပါ”

“ဟာ... အဝေးလက်နက်ပါတဲ့ ဓားပြကို မင်းကတော့ လေးခွနဲ့ ပစ်ရဲမလားကွ ဟဲ... ဟဲ”

ဦးဘသာမှာ ဝက်ကုန်သည်များ၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးပီပီ စကားရော ဖောရောလုပ်ကာ ကိုချမ်းမြကို စရန်ငွေ မပေးရအောင် လှည့်ပတ်သွား၏။

“ကဲ... တို့သွားမယ်ဟေ့၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါပဲကွာ၊ မကြာပါဘူး” ဟု ပြောပြီး ဦးဘသာနှင့် ဝက်ဝယ်ရန် လာသူနှစ်ဦး ပြန်သွားကြလေသည်။

“မောင်ဖြူနဲ့ မောင်မဲတို့ကို ရောင်းလိုသာ ရောင်းလိုက်ရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲတော့”

မေသင်က သူဝက်နှစ်ကောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မျက်ရည်ဝဲကာ ပြော၏။ ထိုအချိန်တွင် ‘မောင်ဖြူ’ ဟု အမည်ပေးထားသော ရင်ဘတ်အဖြူကျားနှင့် ဝက်သိုးကြီးမှာ မေသင်ဆီ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်ပြပြီး အစာတောင်းနေ၏။

“ဘာတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်စရာရှိလဲကွာ၊ အများသူငါလည်း ရောင်းနေကြတာပဲ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ရောင်းလိုက်ရင် မင်း ရွှေသုံးမတ်သားလောက်တော့ ကောင်းကောင်းရမှာပဲ”

မေသင်ကမူ ကိုချမ်းမြ၏စကားကို နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ဝက်ကုန်သည် ဦးဘသာတို့ ပြန်သွားကြပြီး နောက်တစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်က ညသန်းခေါင်ကျော်။ ကိုချမ်းမြတို့လင်မယား အိပ်မောကျနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့တံခါးကို အပြင်းအထန်ရိုက်ပုတ်၍ ကိုချမ်းမြကို နှိုး၏။